

rajevskog zimsko-sportskog podsaveza u ovoj disciplini. Bilo je to iste godine kada je podignuta velika skakaonica na Platici.

U dijelu o smučanju u prijeratnom periodu detaljnije su izneseni podaci o gradnji prvih skakaonica na Palama, Crepoljskom i Jahorini i značajnijim takmičenjima koja su održana na ovim objektima, pa ćemo ovdje nešto više reći o nastavljanju tradicije smučara skakača u poslijeratnom periodu.

Da su smučarski skokovi ostavili dublji traga u bosanskohercegovačkom smučanju može se vidjeti i po tome što se već 1946. godine pristupilo izgradnji nove skakaonice, ova puta na Brusu na Trebeviću. »Sarajevski dnevnik«, u broju od 6. novembra 1946. godine, piše:

»Radovi na smučarskoj skakaonici i kući na Trebeviću odmiču laganim ali sigurnim tempom. S jedne strane rdavo vrijeme, a sa druge težak teren, otežavaju radove, ali se omladinske radne brigade neumorno i uporno bore protiv oba ova elementa... Vrijedni mineri, omladinci iz Semizovca, stručno rukuju bušenjem i miniranjem kamena. Do sada su izbušili i potpalili više od sto mina minirajući kamen u kanalu za vodovod i kana-

lizaciju i nivelišući teren za kuću i skakaonicu...»

Projekat ove skakaonice, kao i više objekata prije rata, izradio je inž. Aleksandar Trumić. Otvaranje skakaonice na Brusu, u blizini doma nešto kasnije osnovanog Smučarskog kluba Sarajevo, izvršeno je 8. februara 1947. godine u okviru »Smučarskog dana«, a kao gosti na svečanosti su pozvani i slovenački smučari skakači. Po vrlo slabom, kišnom vremenu, najduži skok zabilježio je gost iz Slovenije Franc Pribovšek — 27,5 metara.

Smučarski skokovi vrlo brzo su stekli veliki broj pristalica među sarajevskim ljubiteljima smučanja.

»Bilo je to nezaboravno. Na Trebević se tada išlo pješke, a na takmičenjima se okupljalo i po dvije hiljade gledalaca. Nijedan trening nije mogao da prođe bez priličnog broja gledalaca pored skakaonice«, sjeća se jedan od najboljih bosanskohercegovačkih skakača iz tog perioda, kasnije i jugoslovenski prvak u smučarskim skokovima u konkurenciji željezničara, Nikola Zago-
rac.

U isto vrijeme kad su izvođeni radovi na prvoj skakaonici na Trebeviću, građena je i skakaonica na Jahorini. I za ovaj objekat

projektant je bio inž. Aleksandar Trumić.

U »Oslobodenju« od 19. januara 1947. godine nalazi se nešto više podataka o Jahorinskoj skakaonici:

»Ovih dana na Jahorini izgradili su borci Jugoslovenske armije smučarsku skakaonicu na kojoj su mogući skokovi od 25 metara. Interesantno je da je na izgradnju skakaonice utrošeno relativno malo materijala i vremena, jer je sagrađena za svega četiri dana. Na dovršenoj skakaonici već su bili izvršeni prvi probni skokovi, na kojima je poručnik Lušina uspio skočiti oko 20 metara.«

Kasnije bilježimo da je na ovoj skakaonici održano takmičenje u okviru Armijskog prvenstva (24—27. februar 1948), a najduže skokove postigli su Adolf Slokar (628 bodova) i Dušan Stok (626 bodova).

Početkom februara 1948. godine na vrhu Trebevića otvorena je i skakaonica PD Željeznica. Održano je tom prilikom i takmičenje sarajevskih skakača, koje je zabilježila i štampa.

»Skokove je izvelo sedam smučara: Memišević, Kojc, Novak, Krajinović, Zahirović, Rašidagić i junior Bošković. Najuspješnije skokove izveo je poznati smučar Zahirović,

piše »Oslobodenje« u broju od 9. februara 1948. godine.

Na Prvom republičkom prvenstvu, koje je 1947. godine održano na Vlašiću, nije bilo takmičenja u smučarskim skokovima, jer u to vrijeme Vlašić nije imao smučarsku skakaonicu. Međutim, na Drugom prvenstvu Bosne i Hercegovine, kome je godinu dana kasnije domaćin bila Jahorina, održana su i skakačka takmičenja. Titulu prvog poslijeratnog republičkog šampiona osvojio je Džemo Zahirović skokom od 18,5 metara, drugo mjesto pripalo je Eugenu Krajinoviću (17,5), a treće Milanu Kojcu (17 m).

Smučarski klubovi bili su prvih poratnih godina u programu vojnih takmičenja, pa je vojska značajnu pažnju posvećivala skakačkim objektima. Tako su pripadnici Jugoslovenske armije krajem 1948. godine dogradili staru i izgradili novu skakaonicu na Jahorini.

»Jahorina uskoro dobija skakaonice koje omogućavaju skokove od 25 i 45 metara. Nacrt za skakaonice dao je naš poznati stručnjak inž. Stanko Bloudek. Obje skakaonice nalaze se u neposrednoj blizini vojnog oporavišta na Poljicama«, piše »Oslobo-

denje« 21. decembra 1948. godine.

Pored ove dvije, postojala je na Jahorini u to vrijeme i jedna prirodna skakaonica, koja je omogućavala skokove od 15 metara, a nalazila se iznad doma »Šator«.

Skok od 40 metara na većoj skakaonici već 7. februara 1949. godine postiže Vid Černe, reprezentativac Beograda na Prvenstvu Jugoslovenske armije koje je održano na Jahorini.

Takmičenja u skokovima nisu bila posebno masovna po broju učesnika, okupljala su najviše po dvadesetak takmičara, ali skakači su uživali veliku popularnost, jer ovom smučarskom disciplinom bave se samo najhrabriji.

Jedan od najboljih bosanskohercegovačkih skakača prvih poratnih godina bio je Džemo Zahirović, koji je 13. februara 1949. godine, na Jahorini, u okviru Trećeg republičkog smučarskog prvenstva, postigao i novi rekord Bosne i Hercegovine u smučarskim skokovima, koji je iznosio 36 metara.

Skakaonice na Trebeviću bile su prilično malo korištene, na doskočištima nisu vršene neophodne periodične opravke, pa se sarajevski skakači u potpunosti sele na Jahorinu,

gdje vojnici vode daleko veću brigu o ovim objektima. Na Jahorini je 1950. godine održano i Prvenstvo Jugoslavije u nordijskim smučarskim disciplinama, a u konkurenciji skakača titulu državnog prvaka osvojio je Franc Pribovšek skokom od 39,5 metara. Od bosanskohercegovačkih takmičara najuspješniji su bili Zagorac na 18, Novak na 22. i Zahirović na 25. mjestu.

Mada su rezultati bili solidni, skakački sport u Republici nije se razvijao zadovoljavajućim tempom, čemu je glavni razlog bio nedostatak skakaonica za početnike. U 1950. godini bosanskohercegovački skakači učestvovali su samo na Prvenstvu Jugoslavije, dok je na Republičkom prvenstvu izostalo takmičenje u ovoj disciplini.

Početkom pedesetih godina skakački sport se širi i van Sarajeva. Smučarski klub Tajan u Zavodivici, koji je osnovan 1949. godine, sredstvima članova Kluba izgradio je petnaestometarsku skakaonicu, koja je bila samo pola kilometra udaljena od grada.

»Izvedene su četiri radne akcije na dovršenju skakaonice, na kojima je učestvovalo 380 članova, a dato je 1.520 dobrovoljnih radnih sati«, piše »Oslobo-

denje», 14. decembra 1950. godine, o izgradnji skakaonice u Zavidovcima.

Na Jahorini je 21. januara 1951. održano Otvoreno prvenstvo Smučarskog kluba Jahorina na velikoj skakaonici, a pobijedio je Saša Novak skokom od 25 metara.

Jahorina je krajem januara 1952. godine bila domaćin i Omladinskog smučarskog prvenstva FNRJ, na kome je u konkurenciji skakača šampionsku titulu osvojio omladinac iz Slovenije Janez Gorišek (skokom od 35 metara), a najbolje plasirani bosanskohercegovački takmičar bio je Sačir Drinjak na 5. mjestu (25,5 metara). Ko je tada mogao i pomisliti da će omladinski šampion Jugoslavije Janez Gorišek tri decenije kasnije na Igmanu projektovati prve olimpijske skakaonice u Jugoslaviji?

Da su takmičenja u smučarskim skokovima na improvizovanim skakaonicama održavana i u manjim mjestima može se vidjeti i po kratkoj informaciji iz «Oslobodenja» 3. februara 1952. godine o takmičenju »u smučanju i rođanju» u Kladnju, na kome se »među omladinskim podmlatkom istakao Vahid Kljajić, koji je pokazao naročit smisao za smučarske skokove.»

Na Šestom republičkom prvenstvu (Jahorina, mart 1952) pobijedio je član Jahorine Švab skokom od 32,5 metara, a slijede E. Novak, S. Novak, Stjepanek, Zahirović... Naredne godine na Republičkom prvenstvu (Jahorina, februar 1952) takmičenje u smučarskim skokovima nije održano zbog guste magle i snježnih padavina.

O popularnosti skakačkog sporta u Bosni i Hercegovini svjedoči i izvještaj o takmičenju dobojskih gimnazijalaca i učenika u priredi »u smuku, slalomu, skokovima i rođanju» («Oslobodenje» 12. februara 1954. godine). Takmičenje u skokovima na improvizovanoj skakaonici održano je u konkurenciji omladinaca i pionira. Među omladinima najbolji su bili: Dautbegović, Jusičić, Softić... a među pionirima: Leban, Najman...

Odjeci »velikih» takmičenja na prvim bosanskohercegovačkim skakaonicama stižu do takmičenja i u manjim mjestima, ali skakački sport i pored toga počinje polako da se gasi. Prije nego su utihnule skakačke aktivnosti u Bosni i Hercegovini, na što je bitno uticalo i brisanje ove discipline iz programa vojnih takmičenja, na Jahorini je marta 1955. godine održano jedno veli-

ko međunarodno takmičenje u smučarskim skokovima. Riječ je o Trećem studentskom prvenstvu svijeta u smučarskim disciplinama. Budući projekat olimpijskih skakaonica na Igmanu Janez Gorišek dvije godine ranije osvojio je u Sent Moricu i titulu studentskog prvaka svijeta, koju je branio na Jahorini. U odbrani nije uspio, jer ga je »preskočio» Finac Airaksinen (skokovi od 29 i 40 metara), dok je Gorišku pripala srebrna medalja za skokove od 38 i 40 metara.

Narednih nekoliko godina takmičenja u smučarskim skokovima nisu bila na programu republičkih prvenstava, ali i dalje se odvijaju u klupskim konkurencijama. Tako je, između ostalih, na Palama 29. februara 1956. godine održano Prvenstvo Smučarskog kluba Romanija, na kome je, na improvizovanoj skakaonici, pobijedio Mišo Angebrant skokom od 16,5 metara. Inače, najduže je skočio Slobodan Kuše, koji je nastupao van konkurencije.

Skakaonice na Jahorini su zapuštene, one na Trebeviću odavno su istrulile, ali nova skakaonica se gradi na Bistričaku kod Zenice. Omogućavala je skokove od 45 metara, a u upotrebi je bila tri-četiri godine.

»Na ovoj skakaonici održane su u dva navrata, 1958. i 1960. godine, Međunarodne metalurške igre. Na prvom od ovih takmičenja nastupio je i kasniji skakački šampion Ludvig Zajc, koji se takmičio za ekipu Jesenica. Inače, u samoj Zenici bilo je i desetak skakača», kaže Aleksander Novak, i sam nekadašnji skakački as i jedan od pokretača akcije na izgradnji skakaonice na Bistričaku.

U želji da smučarskim skokovima vrati nekadašnju popularnost, Smučarski savez Bosne i Hercegovine organizovao je 1959. godine na Jahorini, u okviru 13. republičkog prvenstva, i propagandno takmičenje u smučarskim skokovima. Godinu dana kasnije skakači se, na 14. republičkom prvenstvu, takođe na Jahorini, ponovo takmiče u zvaničnoj konkurenciji. Za tu priliku, uz pomoć pripadnika JNA, dobro je pripremljena skakaonica iznad doma »Šator». Šampionsku titulu osvojio je Nikola Zagorac (SSK) skokovima od 19 i 18 metara, drugi je bio Aleksander Novak (Zenica) skokovima od 17 i 17,5 metara, a treći Josip Dabo (SSK) sa jednim skokom od 16 metara. Nikola Zagorac je tako i posljednji republički šampion ove generacije bosanskoherce-

govačkih smučarskih skakača.

Takmičenje u smučarskim skokovima trebalo je da se nađe i u programu 15. prvenstva Bosne i Hercegovine u smučanju na Jahorini 1961. godine. Bila je prijavljena i nekolicina takmičara, ali skakaonice nisu bile spremne za takmičenje. Velika 45-metarska skakaonica nije imala »isteka«, jer je u neposrednoj blizini prošao automobilski put, a 25-metarska skakaonica je već bila zarasla u korov i opasna za takmičenje.

Tako je završena druga etapa u razvoju smučarskih skokova u Bosni i Hercegovini. Jedna od najatraktivnijih sportskih disciplina ostala je bez objekata, ali ne i pristalice. Polovinom sedamdesetih godina ponovo su zaigrala srca nekadašnjih bosanskohercegovačkih asova u smučarskim skokovima. Skokovi se ponovo vraćaju na bosanskohercegovačke planine zahvaljujući entuzijazmu članova Smučarskog kluba Travnika.

»Prvu 25-metarsku skakaonicu na Vlačiću napravili su još početkom pedesetih godina pripadnici JNA i koristili je za svoja takmičenja, a nalazila se na mjestu sadašnje 15-metarske skakaonice, priča jedan od najvratrenijih polonika ove discipline i

dugogodišnji predsjednik Smučarskog kluba Travnika i organizacionih odбора značajnih skakačkih takmičenja na Vlačiću, Haldum Kazazić. U samom Travniku 1968. godine napravljena je drvena konstrukcija 30-metarske skakaonice pred zgradom Gimnazije, ali te godine bilo je vrlo malo snijega, tako da skakaonica nije bila nikad upotrijebljena. Na Vlačiću je 1974. godine održan sastanak Smučarskog saveza Jugoslavije, na kome nam je ponuđena organizacija Prvenstva Jugoslavije u nordijskim disciplinama, a uslov za to je bio da sagradimo 40-metarsku skakaonicu za nordijsku kombinaciju. Prihvatili smo i sagradili 65-metarsku skakaonicu, koja je završena krajem 1974. i na njoj je početkom 1975. održano i Prvenstvo Jugoslavije za mlade omladinice u smučarskim skokovima.»

Prvu smučarsku školu na Vlačiću vodio je Miro Oman, nastavio je vlašićki učitelj Safet Memeledžija, a od 1980. godine sa dvadesetak hrabrih vlašićkih dječaka radi poznati poljski stručnjak Januš Forteckí, koji je deset godina trenirao najbolje poljske skakače. Najveći uspjeh Forteckí je postigao u Saporou, gdje je njegov učenik Vojčeh Fortuna osvo-

jio zlatnu medalju na 90-metarskoj skakaonici.

Hrabri vlašićki dječaci (Senad Karalić) pomjerili su 1981. na Planici i godinama stari republički rekord u smučarskim skokovima na 52 metra, a od 1982. godine ponovo se održavaju republička prvenstva u smučarskim skokovima, za sada samo za mlade kategorije. Nova perspektiva je pred bosanskohercegovačkim skakačima. Na Igmanu su podignute dvije olimpijske skakaonice (70 i 90-metarska), na Vlačiću se kompletira čitav sistem skakačkih objekata, od onih za trening početnika do skakaonica za velika takmičenja, poput onih za »Pokal Vlačić«, koja se od 1981. godine boduju za Evropski kup.

Smučarski entuzijasti na Palama načinili su na Kalovitim brdima novu skakaonicu, a značajni koraci u popularizaciji ovog sporta učinjeni su i organizovanjem propagandnih skakačkih takmičenja na završnim smotrama Malih olimpijskih igara. No, to je tek početak ostvarivanja ambicioznih planova Smučarskog saveza Bosne i Hercegovine, koji planira izgradnju čitavog sistema malih skakaonica i skakačkih škola u više smučarskih centara širom Republike. Skakačke sekcije danas djeluju na Vlačiću, Palama, u Kladnju i Hadžićima.

Prva takmičenja na olimpijskim skakaonicama na Igmanu održana su februara 1983. godine.

Stazama liguraša

Prije nego mu je uspjelo da izmisli točak, čovjek kamenog doba je zapazio da se tereti mogu premještati s jednog na drugo mjesto zahvaljujući klizanju ravnih predmeta po snijegu i ledu. Sanke su tako vjerovatno najstarije prevozno sredstvo, a radene su od životinjskih kostiju, potom od drveta, a kasnije je počelo i kombinovanje s metalom. U snijegom bogatim krajevima u upotrebi su i sanke sa životinjskom zapregom, psi-ma, irvasima, konjima... Jedne bogato izrezbarene sanke, koje su u 9. vijeku upotrebljavali Vikinzi, i danas se čuvaju u Norveškoj, a među najstarijim zapisima o sankanju je neka vrsta propisa iz Brisela 1506. godine, prema kome se sankanje dozvoljava samo na posebno određenoj prostoru.

Takmičarski duh vezan je sa sankanjem od najstarijeg doba, no prvo međunarodno takmičenje održano je tek 1883. godine u Švajcarskoj na stazi dugoj 4 kilometra, u stvari na cesti Davos-Klosters. Na takmičenju su učestvovali

sankaši iz osam zemalja, njih ukupno 21.

Sanke kao prevozno sredstvo u našim krajevima prvi put se pominju u jednom djelu V. Valvazora iz 1689. godine, u kome se kaže da se sanke upotrebljavaju u području oko Ljubljane i u Gorenjskoj. Sportski sankaši počeli su aktivnost prvo u okolini Zagreba i Ljubljane, a 1908. godine urađeno je u Bohinjskoj Bistrici održano je 1921. godine i Prvo prvenstvo Jugoslavije u sankanju sa 53 takmičara i takmičarke, a prvi pobjednici su Stane Kmet iz Ljubljane i Zagrepčanka Hana Bevc. Mada su kasnije sankaške staze uređene na još nekoliko mjesta, sportsko sankanje, ono po međunarodnim pravilima, ostalo je u sjeni popularnosti koju je doživljavalo smučanje. Međutim, sankanje, po lokalnim pravilima i na sankama raznih izvedbi, bilo je i dalje vrlo popularno.

Na području Bosne i Hercegovine razvijaju se

vrlo specifični sankaški rekviziti. U zapadnoj Bosni prave se takozvane kaljke sa salincima od kostiju, a u širem području oko Sarajeva vrlo su popularna takmičenja na ligurama. Prva zabilježena »sankaška utakmica« održana je 1913. u Sarajevu na pruzi Han-Buloge-Kozja čuprija. Organizator je bio Hrvatski športski klub.

Prve poslijeratne generacije sarajevskih dječaka provele su divno djetinjstvo na ligurama. Hiljade dječaka nalazilo je nezaboravnu zabavu spuštajući se niz liguraške staze, od kojih je najatraktivnija i najpopularnija, duga 6 — 7 kilometara, počinjala na Trebeviću, od »Prvog šumara«, preko »Osmica«, pa do Ženske gimnazije. Druga staza išla je ispod trebevičke žičare, preko Hrida do podvožnjaka kod željezničke stanice na Bistrici. Ovo je bila najteža staza u gradu i niz nju se išlo samo na takozvanim rodlama, metalnim sankama, jer figure su bile isuviše krhke za iskušenja ove ledena i izuzetno strme staze.

Treća staza je počinjala na Sedreniku, i vodila preko Vrbanjuse, niz Logavinu ulicu do Osnovne škole »Razija Omanović«, a četvrta od Bjelava, preko Mejtaša, gdje je bio veliki skok, pa niz Dalmatinsku

ulicu, na čijem je kraju jedno vrijeme bila postavljena i mreža koja je sprečavala »zanesene« sankaše i liguraše da ne izlete na prometnu Titovu ulicu.

Poslije rata održano je više sankaških i liguraških prvenstava u Sarajevu. Počevši od jednog od njih, održano na Trebeviću 19. januara 1947. godine, »Oslobodenje« u broju od 15. januara piše:

„Žimski sport našeg grada koji ima svoju daleku prošlost u omiljenoj i veseloj zabavi masovnog oblika je liguranje i sankanje. Liguranje je nešto starijeg datuma i mnogo je masovnije od sankanja, jer su naše strme a uzane ulice bile uvijek povoljnije za liguranje. Nema danas gotovo nijedne kuće, a naročito na periferiji, koja ne raspolaže bar sa jednim ligurama ovog ili onog oblika. I svaki dan za vrijeme zime, vidjećete kako po zamrznutim ulicama proljeću razdragani liguraši, koji nastoje da što većom brzinom sustignu svoga druga, dajući mu takozvani 'čampraz' ili će, spojeni jedan s drugim, kao voz, sletiti niz strmu ulicu. Ovakva vožnja se zove 'dženija', a može se smatrati kao vožnja na kratkoj stazi, jer se kod takve vožnje obično skrene u jarak, gdje se i 'dženija' raspadne. Običaje se

izači na Trebević, u manjim ili većim grupama, sa pjesmom i harmonikom, i preći stazu od 'Prvog šumara' do Vrbanjuše.

I svi oni koji pri polasku govore: 'Mi ćemo polako' odustaju od te namjere već kod prve okuke i 'puštaju doratu dizgine', jer na sjajnom terenu u suncanoj prirodi pod snijegom, gdje sve blješti, giblje se i živi, osjećaj širine i slobode razuzdava skučenost i strah, otvara uobraženju raskošne misli o nekoj pobjedi, o slavi, koju prati vesela muzika — zveket alki i praporaca, koji su napravljeni od raznog metala, i pričvršćeni na ligure.»

U »Oslobodenju« od 20. januara 1947. zabilježeno je da je na Prvenstvu Sarajeva u sankanju i liguranju učestvovalo 85 takmičara u disciplinama »liguraši, dvosjedi i trosjedi«. Staza je bila duga sedam kilometara i protezala se od Planinarskog doma »Torpedo« do Kovačica.

»U takmičenju trosjeda učestvovalo je 15 takmičara. Prvi je stigao na cilj trosjed broj 2 u sastavu: Avdo Arnautović, Zahid Arnautović i Vlatko Kapljug, postigavši najbolje vrijeme 12:04. U takmičenju dvosjeda bilo je 58 takmičara. Prvi je stigao na cilj dvosjed broj 20 u sastavu: Pero Vlajičić i En-

ver Haverić u vremenu 13:10,2. U takmičenju liguraša bilo je 12 učesnika. Prvi je stigao na cilj Himzo Zubović.

Pored učesnika na ovom prvenstvu, na Trebeviću je izašlo oko 500 sankaraša, smučara i liguraša — piše, pored ostalog, izvještač »Oslobodenja«.

Sankaši i liguraši opsjedali su Trebević do pred kraj pedesetih godina, kada su ih, kao i sa strmih sarajevskih ulica istisnuli — automobili. No, na Trebeviću je 14. februara 1965. godine prvo održano gradsko takmičenje u sankanju učestvovalo je oko 200 omladinaca i pionira pred oko 3.000 gledalaca, a 20. i 21. februara iste godine i finalno takmičenje u sankanju u okviru Republičkih igara u zimskim sportovima, na kome su učestvovali najbolji sa sreskih takmičenja širom Republike. Najbolji dvojci u Republici bili su u konkurenciji muškaraca: 1. Halid i Skelo Gaćanović (Sarajevo), 2. Masić—Nimanović (Tuzla) i 3. Habul—Lončarević (Sarajevo). U konkurenciji žena poredak je bio sljedeći:

1. Kočanović — Osmagnagić (Bihać), 2. Čivić — Požeglija (Sarajevo) i 3. Ilić — Salihbegović (Sarajevo).

Inače, Međunarodna sankaska federacija osno-

vana je 1913. godine u Drezdenu, a u novom obliku 1957. godine u Sent Moricu. Poslije rata kod nas je obnovljena staza u Bohinjskoj Bistrici, a 1959. godine osnovan je i Sankaski savez Slovenije, koji okuplja više klubova i danas predstavlja jugoslovensko sankanje u Međunarodnoj sankaskoj federaciji (FIL), s obzirom na to da jugoslovenski savez za ovaj sport ne postoji.

Sankaši su na domaćem terenu za trening mogli da koriste jedino prirodne staze, sve dok nije izgrađena prva vještačka staza u našoj zemlji na Trebeviću, niz koju se prvi, 15. decembra 1982. godine, spustio sarajevski sankas Predrag Obućina.

Prvi bob i sankaski klub u Bosni i Hercegovini osnovan je 1979. godine u okviru Sportskog društva Željezničar u Sarajevu, a prvi sankasi u novoosnovanom klubu su: Dajana Mavraković, Zoran Bracović, Radislavko Koprivica, Miodrag Zoričić, Silvija Brudar, Predrag Zoričić, Suad Karajica, Dušan Dragojević, Mirsad Prljača, Predrag Obućina, Suad Prljača, Roman Balvanović, Nedžad Begović, Bratislav Simon i Nezir Sagić. Prvi trener sarajevskih sankasa je Izudin Calčić.

Prvo međunarodno sankasko takmičenje u Sarajevu održano je 19. i 20. februara 1983. godine.